

23rd October 1956].

MR. SPEAKER: As there are no amendments to any of the clauses contained in the Bill, with the leave of the House, I shall now put clauses 2 to 15 together to the vote of the House. The question is :—

“ That clauses 2 to 15 do stand part of the Bill ”.

The motion was put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI A. B. SHETTY: Sir, I move—

“ That the Madras Registration of Practitioners of Integrated Medicine Bill, 1956 be passed.”

MR. SPEAKER: Motion moved—

“ That the Madras Registration of Practitioners of Integrated Medicine Bill, 1956 be passed.”

SRI S. SWAYAMPRAKASAM: Mr. Speaker, the Hon. the Minister for Health really deserves our congratulations. On the eve of laying down his office, he has brought forward a Bill which will be praised not only by the students but also by a certain section of the people who have been demanding this piece of legislation for a very long time. This is the first occasion, I think, when all the clauses in a Bill have been put to the vote of the House at one stretch. So, the Hon. the Minister for Health deserves our congratulations. I warmly congratulate him and express the hope that he may get a job in Mysore also so that he may be enabled to bring forward such useful measures for the benefit of the people.

MR. SPEAKER: The question is—

“ That the Madras Registration of Practitioners of Integrated Medicine Bill, 1956 be passed.”

The motion was put and carried and the Bill was passed.

VIII.—ONE-HOUR DISCUSSION UNDER RULE 56 OF THE ASSEMBLY RULES RE MADRAS-ANDHRA BORDER DISPUTES.

SRI K. VINAYAKAM: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தத் தமிழ் நாட்டின் வட எல்லைப் பிரச்சினை சென்ற மூன்றரை ஆண்டு காலமாக தீர்க்கப்படாமல் இருந்துவருகிறது. இது உண்மையிலேயே உடனடியாகத் தீர்க்கப்படவேண்டிய ஒரு பிரச்சினை. சென்னை அரசாங்கத் துறையும், ஆந்திர அரசாங்கத்திற்கும் இதை உடனடியாகத் தீர்க்கவேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கம் இருக்குமானால், அக்கறை இருக்குமானால் இதை ஒரே மணி நேரத்தில் தீர்த்து வைக்கமுடியும். இதற்கு வேண்டிய maps இருக்கின்றன, புள்ளி விவரங்கள் இருக்கின்றன, எல்லாத் தகவல்களும் இருக்கின்றன, அவைகளை வைத்துக்கொண்டு இதை உடனடியாகத் தீர்த்துவைக்க முடியும். இப்பிரச்சினை தீரவேண்டுமென்பதற்காக கிளர்ச்சி செய்தால், கிளர்ச்சி செய்கிறவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் கிளர்ச்சி செய்யாதீர்கள், இந்தப் பிரச்சினையை தீர்ப்பதற்கு எல்லைக் கமிஷன் நியமிக்கப் போகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். பாராளும் மன்றத்திலும் எல்லைக் கமிஷன் நியமிப்பதாக வாக்குறுதி கொடுத்தும், அரசாங்கம் அவ்விதம் நடந்துகொள்ள முன்வரவில்லை. உடனடியாகத் தீரவேண்டிய ஒரு

[Sri K. Vinayakam] [23rd October 1956]

பிரச்சனை இன்றைக்கு கேவலமான நிலையில் $3\frac{1}{2}$ ஆண்டுகளுக்கு அதிகமாக தள்ளிப்போடப்பட்டு, அனுமார் வால்போல் நண்டுகொண்டே போகிறது. சென்னை அரசாங்கத்தார் ஆந்திர அரசாங்கத்தை உண்மையிலேயே நம்பி நம்பி இவ்வளவு நாட்களாக இழுக்கப்பட்டு, அவர்கள் நடத்திய நடக்கத்தை நம்பி மோசம் போனார்கள். இவ்விஷயத்தில் ஆந்திர அரசாங்கம் காலம் கடத்தும் முறையில் வேறு பிரச்சனைகளைப் புகுத்தி நம் அரசாங்கத்தை எமாற்றி விட்டதாகவே நினைக்க வேண்டும். மிகவும் நல்ல முறையில் சுலபமாகத் தீர்க்கப்படவேண்டிய சித்தார் பிரச்சனை, இதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்களும் தகுந்த புள்ளி விவரங்கள் இருக்கும்போதுகூட, இதைச் சிக்கலான பிரச்சனையாய் ஆந்திரர்கள் செய்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். உண்மையிலே இந்த விஷயத்தில் ஆந்திர அரசாங்கத்திற்கு நல்ல எண்ணம் இருக்குமானால், இதை இப்படி விட்டுவிட்டுப் போவார்களா? அவர்களுக்கு நல்ல எண்ணம் இல்லை என்று சொன்னால், நம் மீது குற்றம் சாட்டுகிறார்களே தவிர இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு வழிகாண முன்வரவில்லை.

அண்மையில் மறுபடியும் ஒரு எல்லைக் கமிஷனை நியமிக்கவேண்டும் என்று சொல்லியும் அதை இன்னும் நியமிக்கவில்லை. அப்படி இருக்கும் போது அதைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்கு வேறு என்ன வழி இருக்கிறது? அதைத் தீர்க்காவிட்டால் நம்முடைய தேசங்களை நாம் அடைவது என்பது முடியாது. மத்திய அரசாங்கத்திற்கு நம்முடைய அரசாங்கம் கடிதம் எழுதினார்கள். அதற்கு இப்பொழுது ஒரு வருஷமாகியும் இன்னும் பதில் வரவில்லை. தமிழ் அரசுக் கழகம் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு கடிதங்கள் எழுதின. அவைகளுக்கும் இன்னும் யாதொரு பதிலும் வரவில்லை. அதன் பிறகு தமிழ் அரசுக் கழகம் கிளர்ச்சி செய்ய ஆரம்பித்தது. பிறகு தான் நேற்று ஒரு பதில் வந்திருக்கிறது. அந்தப் பதில் எப்படி இருக்கிறது. அந்த பதிலைப் பாருங்கள். நாங்கள் கேட்டவைகளுக்கு பதில் சொல்லவில்லை. எந்தக் கடிதத்திற்கு அது பதில் என்று கூட சொல்லவில்லை. ஆனால் நாங்கள் எவ்வளவோ கடிதங்கள் எழுதியிருக்கிறோம், அவைகளில் எந்தக் கடிதத்திற்கு என்று கூட சொல்லவில்லை. உள்நாட்டு மந்திரி இங்கு வந்தபோது ஒரு பவுண்டரி கமிஷனை நியமிக்கிறோம் என்று அன்று சொன்னார். இப்பொழுது கட்சியில் மாறுபாடு ஏற்பட்டுவிட்டதால் அந்தக் கொள்கையை மாற்றி இப்பொழுது ஜோனல் கவுன்சிலை நியமிக்கிறோம். என்று சொல்லுகிறார்கள். இதற்கு முன்னதாக கட்டு என்ன சொன்னார். பவுண்டரி கமிஷனை அனுப்புகிறோம் என்று சொன்னார். இப்பொழுது கருத்து மாறுபட்டிருக்கிறது. பிறகு ஜோனல் கவுன்சிலை அனுப்புகிறோம் என்று சொல்லுகிறார். இதன் உண்மை என்ன என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். இந்தப் பிரச்சனையை அவர்களுக்குத் தீர்க்கவேண்டும் என்றிருந்தால் உடனேயே தீர்த்துவிடலாம். அவர்களுக்கு அப்படி தீர்த்துவிடவேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லாமல் இருப்பதால் தான் இப்படியெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். இப்பொழுதாவது ஜோனல் கவுன்சிலை நியமிப்பதற்கு ஏதாகிலும் ஒரு உத்தரவாதம் இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் எந்தவிதமான உத்தரவாதமும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. உண்மையில் பார்த்தால் இப்பொழுது சமீபத்தில் ராஜ்யங்கள் பிரிவினை ஆகப்போகிறது. அப்பொழுதே அப்படிப்பட்ட ஜோனல் கவுன்சிலை நியமிக்கவேண்டும். அதைப்பற்றி எந்த நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொண்டிருப்பதாகவே தெரியவில்லை. இப்பொழுது மாகாண புனரமைப்பு நடக்கப்போகிறது. அதற்குள் எல்லா எல்லைத் தகராறுகளும் தீர்க்கப்படவேண்டும் என்ற உத்தரவாதம் இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் ஒன்றும் இருப்பதாகவே தெரியவில்லை. உண்மையில் பார்க்கப்போனால் ஆந்திர எல்லை சம்பந்தமாக ஜோனல் கவுன்சிலுக்கு போகவேண்டிய அவசியமே இல்லை. ஆந்திர ராஜ்யம் பிரிந்த உடனேயே எல்லைக் கமிஷனை மத்திய அரசாங்கம் ஏற்படுத்தி இருக்கவேண்டும். அப்படி நியமிக்காமல் இப்பொழுது ஜோனல் கவுன்சிலை நியமிக்கிறோம் என்று சொல்வதெல்லாம் இந்த அரசாங்கத்தை எமாற்றுவதாகத் தான் எனத் தோன்றுகிறது. அப்படி இப்பொழுதே நியமிக்கப்படும் என்ற உத்தரவாதம் ஏதாகிலும் இருக்கிறதா என்றால் அப்படி இருப்ப

23rd October 1956] [Sri K. Vinayakam]

தாகவும் தெரியவில்லை. எல்லைக் கமிஷனை மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்னதாகவே நியமித்திருக்கவேண்டும். இந்தப் பிரச்சினையை எப்படித் தீர்க்கப்போகிறோம் என்று திட்டவாட்டமாக ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

உண்மையில் ஜோனல் கவுன்சிலை நியமித்தால் அதில் யார் அங்கத்தினர்களை இருக்கப் போகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அந்தக் கவுன்சிலில் ஆந்திர பிரதம மந்திரியும், சென்னை பிரதம மந்திரியும் இருப்பார்கள். இவர்களுடைய தகராறுகள்தான் நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனால் இவர்கள் இரண்டு பேர்களும் ஒத்துப்போகமாட்டார்கள். மூன்றாவதாக கேரள ராஜ்ய பிரதம மந்திரியை ஒரு அங்கத்தினராக நியமிப்பார்கள். அப்படி நியமித்தால் மற்ற இரண்டு பிரதம மந்திரிகளும் விரோதமாக இருப்பதால் கேரள ராஜ்ய பிரதம மந்திரி எந்தப் பக்கம் போவார்களோ அந்தப் பக்கம்தான் திரும்பக் கிடைக்கும். ஆனால் நாம் கேரள ராஜ்ய பிரதம மந்திரியை எப்படி நம்ப முடியும்? என்னென்றால் ஏற்கெனவே நமக்குச் சொந்தமான தேவிகுளம், பீர்மேடு சம்பந்தமாகத் தகராறுகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. நம் ராஜ்யம் மத்திய அரசாங்கம் 'சொல்வது எல்லாவற்றையும் அப்படியே ஒத்துக்கொண்டிருப்பதால் இந்த ராஜ்யம் தன்னுடைய பகுதியை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இழந்து கொண்டிரு வருகிறது. அதைப் போலவே கேரள ராஜ்ய பிரதம மந்திரியும் தன்னிடமுள்ள தேவிகுளம், பீர்மேடு முதலிய இடங்கள் போய் விடுமோ என்று சென்னை ராஜ்ய பிரதம மந்திரியுடன் சோமல் ஆந்திர பிரதம மந்திரியுடன் சேர்ந்துகொண்டு தான் தீர்ப்புக் கொடுப்பார். அதனால் ஜோனல் கவுன்சில் நியமித்தால் என்ன நிலைமை ஏற்படும் என்பதை இப்பொழுதே கவனிக்கவேண்டும். "பாலுஸ் அப் பவர்" எங்கு இருக்கிறதோ அங்குதான் தீர்ப்புக் கிடைக்கும். இந்த நிலைமையில் ஜோனல் கவுன்சிலை "கான்ஸ்டிடியூட்" செய்ய முடியுமா என்பதை அறியவேண்டும். தேர்தலுக்குப் பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லக்கூடாது. அதற்கு முன்னதாகவே இதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஹனுமார் வால் நீண்டு கொண்டிரு போவதுபோல் இந்தப் பிரச்சினையை நீட்டிக்கொண்டு போகக் கூடாது.

இப்பொழுது ஆந்திரர்கள் ஹொகுகரைக் கேட்கிறார்கள். அதைப்போலவே கேரளமும் வேறு ஏதாவதும் இடத்தைக் கேட்கலாம். அதற்கு முன்னதாகவே நாம் அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

"Let the status quo remain."

அதனால் இந்த அரசாங்கம் ஜோனல் கவுன்சிலை ஒத்துக்கொள்ளாமல் எல்லைக் கமிஷனை நியமிக்கவேண்டும் என்று இப்பொழுதே வற்புறுத்த வேண்டும். அவர்கள் சொல்லுவதை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்று சும்மா இருந்தால் ஒன்றும் நடக்காது. ஏற்கெனவே சித்தூர் போய் விட்டது. அங்குள்ள மக்கள் விசால் ஆந்திரா வந்தவுடன் தங்களுடைய நிலைமை என்னவாகுமோ என்று இப்பொழுதே கவலைப்பட ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அதற்காக நான் என்ன சொல்லுகிறேன் என்றால் இந்த அரசாங்கம் அதற்குப் போராடவேண்டும். போராட்டம் என்றால் உடனே தப்பி அர்த்தம் செய்துகொள்ளக்கூடாது. தேவிகுளம், பீர்மேடு முதலிய இடங்களை அவர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள். அதனால் அவைகளைக் கைவிட்டு விட்டோம் என்று சொல்வதுபோல் இப்பொழுதும் சொல்லக்கூடாது. அதற்குத்தான் இப்பொழுதே போராடவேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன். போராட்டம் என்றால் "ப்ரபர் ஸ்டான்ட்" எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று தான் அர்த்தம். "ஹை கமாண்ட்" சொல்லிவிட்டது அதனால் கைவிட்டு விட்டோம் என்று சொல்லக்கூடாது. இப்பொழுது அது சம்பந்தமாகக் கிளர்ச்சி நடைபெற்று வருவதால் இதைப்பற்றி அதிகமாக நான் பேசுவதற்கு இல்லை. ஆனால் ஒன்றைமட்டும் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன்.

[Sri K. Vinayakam] [23rd October 1956]

இந்த ஆட்சியாளர்களை கவிழ்த்துவிட்டு ஆட்சி பீடத்தைப் பிடித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் பட்டம் பெறவேண்டும் என்றும் நாங்கள் இந்தக் கிளர்ச்சியை நடத்தவில்லை. அப்படி கவிழ்க்கவும் முடியாது என்பது எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அந்த எண்ணத்திலும் நாங்கள் இந்தக் கிளர்ச்சியை நடத்தவில்லை. நாங்கள் நடத்தும் கிளர்ச்சி எல்லாம் ஆட்சியாளர்களுடைய கையை பலப்படுத்துவதற்குத்தான் நடத்துகிறோம். இந்தக் கொள்கையில் இந்த அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்துடன் போராடவேண்டும். அதனால் போராட்டம் என்று சொன்னால் விபரீதமான அர்த்தம் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது.

You must take up a proper stand and insist upon a Boundary Commission and nothing else:

இந்தப் பிரச்சனையை வரும் தேர்தலுக்கு முன்னதாகவே தீர்த்துவிடவேண்டும். நான் தேர்தலில் நின்று ஜெயமடைவதற்காகச் சொல்லுகிறேன் என்று நினைக்கவேண்டாம். நான் வேறு தொகுதியில் நின்று ஜெயித்துவர முடியும். அங்குள்ள மக்களின் கார்பாகத்தான் இதைச் சொல்லுகிறேன். கிளர்ச்சி செய்தால்தான் இதற்கு முடிவு காண முடியும் என்பதற்காகத்தான் இதைச் சொல்லுகிறேன். இப்பொழுதே விசால ஆந்திரா முதன் மந்திரி என்ன சொல்லுகிறார் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். என்னைப்பற்றி கூறும்போது அவர் என்ன சொல்லுகிறார் என்றால் நான் ஒரு விசிட்டர் என்று சொல்லுகிறார்.

‘Visiting brethren from Madras.’

‘Member of the Madras Legislative Assembly.’

என்று சொல்லுகிறார். இப்படி நமமைப்பற்றி எல்லாம் கேவலமாக இப்பொழுதே பேச ஆரம்பித்துவிட்டார்கள் என்றால் அங்குள்ள மக்களுடைய கதி என்னவாகும் என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். நாங்கள் செய்வதெல்லாம் “ரௌடி ஆக்ட்ஸ்” என்று சொல்லுகிறார். அதனால் தான் இப்பொழுதே, அதாவது தேர்தலுக்கு முன்னதாகவே, இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்க்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன்.

கிளர்ச்சி செய்கிறவர்களை சட்டசபை நடக்கும்வரையில் சிறையில் வைத்து விட்டு சட்டசபை முடிந்த பிறகு அவர்களை வெளியில் அனுப்பிவிடுவதில் என்ன பிரயோசனம் இருக்கிறது? இப்படிச் செய்யாமல் இதற்கு ஏதாவது வழி கண்டுபிடிக்கவேண்டும், நியமிக்கப் போவதாகச் சொல்லும் ஜோனல் கவுன்சிலப்பற்றி நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதற்காகவே இப்பொழுதே ஆட்சியாளர்கள் இதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு ஒரு விஷயத்தைமட்டும் குறிப்பிட்டு விட்டு இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

இப்பொழுது நடக்கும் கிளர்ச்சி சம்பந்தமாகத் தொண்டர்களை எப்படி நடத்துகிறார்கள் என்பதைப்பற்றி குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பழனியில் தமிழ் அரசுக் கழகம் நடத்தும் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டு ஒருவர் கைது செய்யப்பட்டார். அவர் நான்கு நாட்கள் சிறையிலிருந்த பிறகு அவருக்கு காலரா கண்டு இறந்துவிட்டார். ஆனால் அவர் சிறைக்குச் செல்வதற்கு முன்னதாக எந்த விதமான நோயாலும் பாதிக்கப்படவில்லை. பிறகு அவர் சிறையிலிருக்கும்போது இறந்துவிட்டார். அவருக்குமட்டும் காலரா காணவில்லை. மற்றும் சிலருக்கும் காலரா கண்டிருந்தது. இப்பொழுது அவர் சென்ற 21-ம் தேதி இறந்துவிட்டார். அவருடைய பெயர் மாணிக்கம். இறந்த பிறகு பிரேதத்தை அவருடைய உறவினரிடம் கொடுத்தார்கள். அதன்பிறகு பல அதிகாரிகளின் முன்னிலையில் கிளர்ச்சி நடந்த பிறகு அந்தப் பிரேதத்தை மறுபடியும் அதிகாரிகள் எடுத்துக்கொண்டு போய் ஆஸ்பத்திரியில் வைத்திருக்கிறார்கள். இன்னும் அந்தப் பிரேதத்தை போலீஸ் அதிகாரிகள் முன்னிலையில் வைத்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு செவ்வாய்க்கிழமை, இதுவரையிலும் அவருடைய

23rd October 1956] [Sri K. Vinayakam]

பெற்றோரிடத்தில் அந்தப் பிரேதத்தைக் கொடுக்கவில்லை. அதன் காரணம் தெரியவில்லை. “போஸ்ட்-மார்டம்” கூட இன்னும் செய்யவில்லை. இறந்தது ஞாயிற்றுக்கிழமை. இன்று செவ்வாய்கிழமை. இதுவரையிலும் இன்னும் “போஸ்ட்-மார்டம்” கூடசெய்யாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன?

இதை—இன்னும் தொண்டர்களை கேவலமாக நடத்தகிறார்கள். சில இடங்களில் தொண்டர்களை கைவிலங்கு இட்டு போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்து கோர்ட்டுக்குக் கொண்டுபோகிறார்கள். அவர்கள் என்ன குற்றம் செய்தார்கள்? அரசியல் கைதிகள் என்பதற்காக அவர்களுக்கு கை விலங்கு போடவேண்டுமா? அவர்களுடைய கோரிக்கையெல்லாம் தமிழகம் நன்றாக வாழவேண்டும் என்பதுதான். இதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை ஆட்சியாளர்கள் எடுக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அவர்கள் கிளர்ச்சி செய்கிறார்கள். அதற்காக அவர்களுக்குக் கை விலங்கு போடுவதா? சத்தாக்கம் செய்கிறவர்களை இப்படியெல்லாம் துன்புறுத்தக்கூடாது. இதை எதற்காகச் சொல்லுகிறேன் என்றால் இந்த ஆட்சியாளர்கள் காலத்தில் இப்படியெல்லாம் தவறான காரியங்கள் நடைபெற்றுவருகின்றன என்பதற்காகத்தான் இதைச் சொல்லுகிறேன். கிளர்ச்சி செய்யாமல் இருந்தால் ஆட்சியாளர்கள் என்றைக்குத்தான் முடிவு செய்யப்போகிறார்கள். அதற்கு ஒரு விளக்கம் தெரிவிக்கவேண்டும். ஜோனல் கவுன்சில் நியமனத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கக்கூடாது. இந்த அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திற்குத் தக்கபடி எழுதி இதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ளச் சொல்வேண்டும். இதற்காகத்தான் நாங்கள் விண்ணப்பம் செய்கிறோம். தேர்தலுக்கு முன்னதாகவே இதற்கு ஒரு முடிவு காண வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இந்தக் கிளர்ச்சியை நாங்கள் ஆரம்பித்திருக்கிறோம். “டி விலிடேஷன் கமிட்டி” இருக்கிறது. அதனால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அதற்காகத்தான் இப்பொழுதே அதற்கு முடிவுகாண வேண்டும் என்று சொல்லுகிறோம். இதை ஆட்சியாளர்களுடைய பொறுப்பாக எடுத்துக்கொண்டு இதற்கு வெற்றி காணவேண்டும். அவர்களுக்கு வெற்றி கிடைத்தால் அது எங்களுடைய வெற்றியாகவேதான் நாங்கள் கருதுவோம். நாளைக்குத் தேர்தலுக்கு நிறைவு சென்ற ஐந்து வருஷங்களில் என்ன செய்தார்கள் என்று கேட்பார்கள். அதற்கு நாம் பதில் சொல்லியாகவேண்டும். வடக்கெல்லையை பறிகொடுத்துவிட்டார்கள் என்றும், தேவிகுளம், பீரமேடு முதலிய இடங்களைக் கொடுத்துவிட்டார்கள் என்றும் சங்கரலிங்க நாடாரைக் கொன்றுவிட்டார்கள் என்றும் தான் நாளைக்குச் சொல்லப்போகிறார்கள். அதனால்தான் நான் சொல்லுகிறேன். தேர்தலுக்கு முன்னதாகவே இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துவிட்டு தேர்தலுக்கு நிற்கவேண்டும் என்று. ஆட்சியாளர்கள் எந்த நிலையை கையாளப் போகிறார்கள் என்பதைத் தெரிவிக்கவேண்டும். மத்திய அரசாங்கத்தை திருப்ப இந்த அரசாங்கம் ஒரு போராட்டத்தை நடத்த வேண்டும். எந்த முறையில் நடத்தினாலும் வெற்றி காணவேண்டும். உங்களுக்கு வெற்றி கிடைத்தாலும் அது எங்களுடைய வெற்றியாக நாங்கள் கருதுவோம். இந்த வெற்றி திரு. காமராஜுக்கு மட்டும் அல்ல இதில் கனம் சுப்பிரமணியத்துக்கும் பங்கு உண்டு என்பதைச் சொல்லிக் கொண்டு அப்படிச் கிடைத்தால் நாங்கள் சந்தோஷப்படுவோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI R. V. SWAMINATHAN : கனம் தலைவர் அவர்களே, 1-19 பி வினாயகம் அவர்கள் மிகத் தெளிவாகப் பேசினார்கள். அவர்கள் p.m. வெளியே செய்த கிளர்ச்சியை நிறுத்திவிட்டு இங்கே அப்படிப் பேசுகின்றார் என நினைக்கிறேன்.

SRI K. VINAYAKAM : On a point of information, Sir. I am an agitator and I belong to that group. It is not as if I am coming here as an agitator. I come here in the capacity of a member of this House.

[23rd October 1956]

SRI R. V. SWAMINATHAN :

ஸ்ரீ வினாயகம் அவர்களும் இந்தச் சபையின் அங்கத்தினர் என்பது எனக்குத் தெரியும். தம் கொள்கையை எடுத்து விளக்க எல்லா அங்கத்தினருக்கும் இந்தச் சபையில் உரிமை இருக்கிறது. ஆகவே அவருடைய உரிமையை நான் மறுக்க வில்லை. ஆனால் ஆந்திர எல்லைப் பிரச்சினையில் அவர்களைப்போன்ற வேறு சிலருக்கும் அதிக அக்கறை இருப்பதைப் போலவும், சர்க்காருக்கும், காங்கிரஸ்காரர்களுக்கும் அக்கறை இல்லைபோன்று பேசினார். அதுதான் தவறுதது. அப்பிரச்சினையில் எங்களுக்கு அக்கறை இருக்கிறது. உணர்ச்சி இருக்கிறது. “தமிழ் பேசும் பிராந்தியங்களைத் தமிழ் நாட்டோடு சேர்த்தே தீருவோம்” எனக் கடைசிவரையில் போராடுவோம். ஆனால் அதில் எங்கவிடம் ஒரு கட்டுப்பாடு இருக்கும். ஒரு வரம்புக்கு உட்பட்டே எல்லாக் காரியத்தையும் செய்வோம். முன்பு ஆந்திர ராஜ்யம் அமைந்தபோது எல்லைக் கமிஷன் நியமிக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினோம். அப்போது ஜோனல் கவுன்சில் ஏற்படுத்தும் யோசனை இல்லை. அதற்குப்பிறகு எஸ்.ஆர்.சி. கமிட்டி ரிப்போர்ட்டு, எல்லா ராஜ்யங்களும் பிரிக்கப்படையொட்டி ஜோனல் கவுன்சில் அமைக்கப்படுகிறது. ஆகவே இன்றைக்கு மத்திய சர்க்கார் சொல்வதைப் போல ஜோனல் கவுன்சிலால் இந்தப் பிரச்சனை தீரும் என நான் நம்புகிறேன். அதனால் தீர்க்க முடியாது போல எண்ணி இதற்குக்கீ கொர்ச்சி செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ரீ வினாயகம் போன்ற நண்பர்களை ஜனநாயகத்தில் நம்பிக்கை வைத்து, லேர்ச்சிகளைக் கைவிட்டு இப்பிரச்சினையைத் தீர்க்க சர்க்காருடன் ஒத்திணைக்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1-27 SRI M. PALANIYANDI : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்தப் ப.ம. எல்லைப் பிரச்சினையைப்பற்றி அரசாங்கத்திற்குக் கவனம் இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் ஆந்திர மாகாணம் பிரிந்த காலத்தும், இந்தச் சபையில் எஸ்.ஆர்.சி. மசோதா விவாதத் திற்கு வந்த காலத்திலும், ஆந்திர கவர்னரின் உரைக்குப் பின்னாலும் கூட நிச்சயமாக எல்லைக் கமிஷன் நியமித்தாகவேண்டும், ஜோனல் கவுன்சில் என்பது பயனளிக்காது என்று வலியுறுத்தி இருக்கிறார்கள். தமிழ் பேசும் பகுதிகள் தமிழ்நாட்டோடு சேரவேண்டுமென்பதற்காகப் பல புள்ளி விவரங்கள் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். அப்படி இருந்தும் கூட அவர்கள் என் தங்கள் கொள்கைக்கு மத்திய சர்க்காரை இணைக்க வைக்க முடியவில்லை? ஆகவேதான் இவர்கள் சொல்வதை மத்திய சர்க்கார் கேட்பது இல்லை யென்பதாக மக்கள் இன்றைக்கு இவர்களிடம் வருத்தப்படுகிறார்கள்.

ஆகவே இன்றைக்கு அமைச்சர் அவையினர் என்ன செய்யவேண்டும்? ஏதோ “நாங்கள் சொல்லவேண்டிய முறைக்கு எல்லைப் பிராந்தியங்களில் தமிழ் பேசும் பிரதேசம் தமிழகத்தோடு சேரவேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டோம். எல்லைக் கமிஷன் நியமிக்கவேண்டுமென்பதாகவும் கடிதம் எழுதிவிட்டோம்.” என்று சொல்லி சம்மா இருந்தால் போதாது. இவர்கள் சொல்வதை மேலிடத்தார் கொஞ்சம்கூட கேட்பது இல்லை. இவர்களுடைய யோசனைக்கு மரியாதை வைத்து நடப்பது இல்லை. முன்பே வேங்கடம் நமக்குச் சேராது என ஸ்ரீராஜாஜி சொல்லிவிட்டார். இப்பொழுது திருத்தணியாவது—அங்கே தமிழர்கள் தான் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். செல்லம் அதிகமில்லாதவர்கள்—தமிழகத்தோடு சேர தம்மால் முயன்ற அளவும் சர்க்கார் முயற்சி செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. எல்லைக் கமிஷன் அமைக்கத்தான் வேண்டுமென்று மிகக் கடுமையாக ஸ்ரீ பந்த் அவர்களுக்கு அட்சியாளர் வலியுறுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI A. RATNAM : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, தோழர் வினாயகம் கொண்டு வந்திருக்கும் பிரச்சனை அவருடைய குறிப்பிட்ட பிரச்சனை அல்ல. அவரைச் சேர்ந்த ஒரு குறிப்பிட்ட கட்சியின் பிரச்சனையும் அல்ல. இந்நாட்டிலுள்ள எல்லாத் தமிழர்களுடைய பிரச்சனையும் ஆகும். இதைப்

23rd October 1956] [Sri A. Ratnam]

பற்றி முன்பு பல சமயங்களில் பேசும் காலத்தில் நிதி அமைச்சர் அவர்களும், இதர அமைச்சர்களும் இந்தப் பிராந்தியங்கள் எல்லாம் தமிழகத்தோடு இணைந்தாகவேண்டுமென்று வற்புறுத்திப் பேசியிருக்கிறார்கள். அப்படிப் பல பேர்கள் வலியுறுத்திப் பேசியிருந்தாலும், முதல் அமைச்சர் அவர்கள் எல்லைக் கமிஷன் நியமிக்கவேண்டுமென்று கடிதம் எழுதியிருந்தாலும் தாங்கள் கொண்ட எண்ணத்தை, எடுத்துக்கொண்ட உறுதியை நிறைவேற்றிவைக்கவேண்டுமென்ற மனோவம் இல்லாதது இருப்பதோடு, மேலிடத்தார் என்ன சொல்கிறார்களோ அதற்கு அடிபணிய வேண்டுமென்ற மனப்பான்மையில் இருக்கிறார்கள் என்பது புலப்படுகிறது. ஆனால் மேலிடத்தார் எல்லா வகையிலும் தென்னாட்டவர் கோரிக்கையைப் புறக்கணிப்பது என ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். எல்லைக் கமிஷன் அமைக்க வேண்டுமென்று நமது முதல் அமைச்சர் கூறினால் அமைக்கமாட்டோம் என்று இந்திய சர்க்கார் உள்நாட்டு மந்திரியும் சொல்கிறார். இவர்களுடைய பலவிதத்தைக் கண்டுதான் பலவிதமான கிளர்ச்சிகளில் மக்கள் இருக்கவேண்டியும் அவர்களுக்கும் சாத்தீகமான முறையில் கிளர்ச்சி செய்ய வரக்கூடிய பலவிதமாக இம்சித்தால், இந்த சத்தியாக்கிரகம் என்பது பெரிய தொத்து நோயைப்போலப் பரவிவிடும். ஜோனல் கமிஷனில் மூலம் இந்த எல்லைப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படவேண்டுமென்றால் முடியாது போகும். தமிழர்களுக்கு அதில் நிதி கிடைக்காது. ஆகவே இதுவரையிலும் சர்க்கார் சொல்லிக்கொண்டு வருவதுபோல இனியும் சொல்லிக்கொண்டு வராமல் உடனடியாக எல்லைக் கமிஷன் அமைக்க வற்புறுத்தவேண்டும், அதற்காக கிளர்ச்சியில் ஈடுபடுவோருக்கு ஊக்கம் அளிக்கவேண்டும். ஊக்கம் அளிக்க முடியாதுமட்டும் அவர்களுக்குத் தெரந்தாவு செய்யாது கம்மா இருப்பது நலம். சர்க்கார் எல்லைக் கமிஷன் அமைக்கவேண்டுமென்று தன் சக்தி எல்லாவற்றையும் ஒருமுகப்படுத்திக் கேட்பார்கள் என நம்புகிறேன். இது பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழர்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினை, ஆகவே கேட்க வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்திக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI S. SWAYAMPRAKASAM: கனம் தலைவர் அவர்களே, 1-30
ஆந்திரா-சென்னை எல்லைப் பிரச்சினையானது மிக மிக முக்கியமான p.m.
கட்டத்தை இன்றையதினம் அடைந்திருக்கிறது என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இந்த எல்லைப் பிரச்சினையில் சில கிராமங்கள் தகராறுக்குப்பட்டு இருக்கின்றன. அந்தத் தகராறுகளைத் தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பதில் யாருக்கும் அப்பிராய பேதம் கிடையாது. மக்கள் மட்டுமின்றி ஆந்திர தேச அரசாங்கத்தினரும் இதனை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள், சில தகராறுக்குப்பட்டு கிராமங்கள் விஷயத்தைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று. ஆந்திரத்திலுள்ள தமிழ் பகுதிகள் தமிழ் நாட்டோடு சேரவேண்டுமென்பதற்காக மக்கள் கிளர்ச்சி செய்கிறார்கள். சென்னை அரசாங்கமும் மாறுபட்ட கருத்தைக் கொள்ளவில்லை என்ற ஒரு தன்மையில்தான் மக்களெல்லாம் நம்பியிருந்தார்கள். அந்த நம்பிக்கையின்மீதுதான் ஒருவாறு இந்தப் பிரச்சினை சுமுகமாக தீர்க்கப்பட முடியும் என்று அரசாங்கத்தின் நிலை இருந்தது. மொழிவாரியாக நாடுகள் பிரிக்கின்ற தன்மை அந்தக் காலத்தில் இல்லாதபோது, ஆந்திர மாகாணம் பிரிகின்ற நேரத்திலே எல்லைப் பிரச்சினையானது தீர்க்கப்படவேண்டுமென்று எடுத்துக்கொண்ட நேரத்திலே இது இரண்டு அரசாங்கத்தாருமே மந்திரிகளும் சேர்ந்து தீர்த்துக்கொண்டால் ஒருவாறு தீர்டும். இல்லாதபோதால் அங்கு ஒரு கமிஷன் நியமிக்கப்பட வேண்டும் என்ற தன்மைதான் அன்றையதினம் பேசப்பட்டது. இந்த அரசாங்கத்தாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இந்த அரசாங்கத்தார் பல காலம் பேசியதிலிருந்து அன்றையதினம் மக்களுக்கு என்ன கருத்து தோன்றியது என்றால் அரசாங்கங்கள் சார்பிலே மந்திரிகள் பேசி அதில் முடிவு ஏற்படவில்லையென்றும் நிச்சயமாக ஒரு கமிஷன் வரும் என்ற தன்மைதான் அன்றையதினம் ஏற்பட்டது. இன்றையதினம் சமீபத்தில் ஸ்ரீ பந்த் அறிக்கையிலிருந்து அந்த நம்பிக்கையை இழக்கக்கூடிய தன்மையிலே இருக்கிறது என்றால் இதை ஒரு படிப்பிணையாகக் கருதவேண்டியிருக்கிறது. அதிலுள்ள விஷயம் எப்படி இருந்தபேதிலும் சரி, நம்முடைய அரசாங்கமாக இருந்தாலும் சரி, இந்திய யூனியனாக இருந்தாலும் சரி

[Sri S. Swayamprakasam]

[23rd October 1956]

ஒரு காலத்தில் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றிச் சொன்னால், அது நிச்சயமாக நடக்கும் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடத்திலே இல்லாதபோதிலும், அந்த அரசாங்கத்திலே நம்பிக்கை இழக்கும்படியாக ஆகும் என்ற தன்மை இருக்கிறது. இதனை மறந்து இன்றையதினம் இதுவரையிலும் மக்களுக்கு ஒருவிதமான எண்ணத்தை உண்டுபண்ணி, இந்த அரசாங்கமும் அந்த அரசாங்கமும் பேசி அதில் ஒற்றுமை அடையவில்லையென்றால் கமிஷன் ஏற்படும் என்ற நம்பிக்கை இல்லாத தன்மை சமீபத்தில் வந்த அறிக்கையிலிருந்து வெளிப்படுகிறது. அது நாட்டுக்கும் ஜனநாயகத்துக்கும் பொருந்தாத தன்மை. இன்றையதினம் இந்த அரசாங்கத்தின் நிலை என்னவென்று பொதுமக்கள் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுவரை இந்த அரசாங்கத்தின் நிலை சுமுகமாகத் தீர்த்துக்கொள்ள முடியுமென்று பேசினார்கள். இப்பொழுது பேசக்கூட முடியவில்லை. கமிஷன் அமைப்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் நினைக்கக்கூட முடியாது. நண்பர் ஸ்ரீ எம். பழனியாண்டி அவர்கள் சொன்னதுபோல், நம்முடைய அரசாங்கத்தினிடத்தில் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு நம்பிக்கை இல்லையோ என்ற தன்மையிலும், நம்முடைய அரசாங்கத்தின் பேச்சைக் கேட்க முடியவில்லை என்ற தன்மையிலும் எதற்காக மண்டலக் கவுன்சிலைக் கொண்டுவர வேண்டும்? மண்டலக் கவுன்சில் ஏற்பட்டு, அது ஆந்திர-சென்னை எல்லைப் பிரிச்சனையத் தீர்க்கும் என்று யாரும் இதுவரை நினைத்தது கிடையாது. ஆகையால், மண்டலக் கவுன்சில் என்பது இந்த மாகாண அமைச்சரும், இசுர மாகாண அமைச்சர்களும், மத்திய அரசாங்கத்தில் இருக்கும் ஒரு அமைச்சரின் தலைமையில் நடக்கும் தன்மை. அந்த மந்திரிகளும் இந்த மந்திரிகளும் பேசி தங்களுக்குள்ளாக ஒரு ஒற்றுமை ஏற்படுத்த முடியவில்லை. அப்படியிருக்கும்போது, இன்றைக்கும் அந்த மாதிரி மண்டல கவுன்சிலே இப்படிப்பட்ட ஒரு பிரச்சினையைத் தீர்த்திவிட முடியும், என்று நம்புவதில் அர்த்தமே இல்லை. ஆகையால் அடிப்படையாக அரசாங்கத்தின்மீது ஏற்படும்படியான நம்பிக்கையை மக்கள் இழக்கும்படியான தன்மையில் பூனியன் அரசாங்க மந்திரி ஸ்ரீ பந்த் அவர்கள் சமீபத்தில் வெளியிட்ட அறிக்கை இருப்பதால் இந்த சபையோர்கள் சார்பாக சென்னை அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்வது என்னவென்றால் அப்படிப்பட்ட தன்மையில் பூனியன் அரசாங்கம் இறங்கக்கூடாது. மக்களுடைய நம்பிக்கையை ராஜ்ய அரசாங்கத்தின் புரல் வளர்க்கவேண்டுமென்றால், பொதுவாக அரசாங்கத்தினிடையே பாருபாடு இல்லாமல் பொதுவான கமிஷனை ஏற்படுத்தி இந்தப் பிரச்சினையை உடனடியாகத் தீர்ப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கும்படியாக இந்த அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு வற்புறுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

1-34

*SRI V. BALAKRISHNAN: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே,

p.m.

இந்த விஷயத்தைப்பற்றி கேள்வி ஏற்பட்டபோது நிதி மந்திரி அவர்கள் ஈதாரணமாக ஆந்திராவுக்கும் சென்னைக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற எல்லைப் பிரிச்சனையானது மண்டல சபைக்கு உட்பட்டது அல்ல, தனிப்பட்ட பிரச்சனை அந்தப் பிரச்சினையைத் திட்டவாட்டமாக சென்னை சர்க்காரே வலியுறுத்தி வருகிறது. அது தனிப்பட்ட பிரச்சனை என்று இந்திய சர்க்காரே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். சொன்னதிலிருந்து சில நாட்களுக்குப் பிறகு மத்திய சர்க்காரின் மந்திரியிடமிருந்து இதைப்போல அறிக்கை வந்திருப்பதானது இங்கு எல்லோருக்கும் ஒரு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்திருக்கிறது. நிதி மந்திரி அவர்களின் முகத்தைப் பார்க்கையிலே ஒரு கவலைகொண்ட முகமாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அது உண்மை. இந்திய சர்க்கார் அவர்கள் இந்த விஷயத்தில் நீதியைக் கவனிக்கவில்லை. சட்டத்தைக் கவனிக்கவில்லை, நேர்மையைக் கவனிக்கவில்லை, தமிழ் நாட்டில் இருக்கும் இரண்டரை கோடி மக்களுடைய எண்ணத்தை உணர்ந்துகொள்ள சற்றுக்கூட அவர்கள் யோசித்துப் பார்க்கவில்லை. ஆந்திரா போன்ற விஷயங்கள் ஏற்பட்டபோது பெல்லாரியைப்பற்றி முடிவு செய்வதற்கு எல்லை கமிஷன் நியமித்து, முடிவு செய்திருக்கும்போது, ஆந்திரா-சென்னை எல்லைப் பிரிச்சனை விஷயத்தில்—ஏன் இன்னும் எல்லைக் கமிஷன் நியமிக்கப்படாமல், “செய்யப்போகிறோம், செய்யப்போகிறோம்” என்று நீண்ட காலமாக சொல்லிக்கொண்டிருந்துவிட்டு, கடைசி நேரத்தில் நம்முடைய

23rd October 1956] [Sri V. Balakrishnan]

சென்னை மந்திரியையும் மக்களையும் ஏமாற்றவேண்டும் என்று தெரியவில்லை. தமிழர்கள் பண்பாடுள்ளவர்கள். சாந்தம் உள்ளவர்கள், அமைதியை பின்பற்றுகிறார்கள், சொன்னதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள் என்று டில்லியில் இருப்பவர்கள் நினைத்துக்கொள்கிறார்கள். அதன் காரணமாக அவர்கள் எதையும் செய்யலாம் எதையும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் போல் இருக்கிறது. அது சரியல்ல. நம்முடைய ஜீவாதார உரிமைக்கும், நம்முடைய நியாயத்துக்கும் அனைவரும் நியாயமாகப் போராடத் தயாராயிருக்கிறார்கள் என்று நிதி மந்திரி அவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்தாருக்கு எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். இந்திய யூனியனில் ஒரு கிராமமோ, இரண்டு கிராமங்களோ எந்த ராஜ்யத்தில் இருந்தால் என்ன என்று பொதுவாக உபதேசிக்கப்படுகிறது. அந்த வாத்தத்தை ஒத்துக்கொள்வோம். ஆனால், இப்பொழுது திருத்தணி, சித்தூர், தமிழ் பகுதிகளை எந்த முறையில் ஆந்திர சர்க்கார் அவர்கள் நிர்வகித்து வருகிறார்கள் என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். திருத்தணி பஞ்சாயத்து போர்டு தமிழில் நிர்வாகத்தை இன்றைக்கு நடத்த முடியாத நிலை இருக்கிறது. அங்கு இருக்கும் தமிழ்க் குழந்தைகள் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்க வசதி இல்லை. இங்கிருந்து போன தமிழர்களுக்கு தமிழில் வரவேற்பு கொடுத்தபடியினால் அங்குள்ள பஞ்சாயத்து சபையை கலைக்க ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதுபோன்று அவர்கள் கொள்கை செய்கொண்டிருக்குப்போது, அந்தக் கொள்கையின் காரணமாக அந்தப் பகுதி மக்கள் தமிழகத்தோடு சேரவேண்டுமென்று கேட்கிறார்களே தவிர, வேறு எந்தவிதமான காரணத்திற்காகவும் சேரவேண்டுமென்று கேட்கவில்லை. இதற்கும் அதற்கும் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் கிடையாது. புரட்சி ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றும் அவர்கள் சொல்லவில்லை. ஆந்திரர்கள் அங்குள்ள தமிழ் மக்களைக் கொடுமையாக நடத்துவதால்தான் அவர்கள் தமிழகத்தோடு சேரவேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். ஆனால், தமிழகத்திலே இருக்கும் ஆந்திரர்களை நாம் இன்னும் நியாயமான முறையிலே, ஜீவாதாரமான உரிமைகளைப் பாதுகாக்கக்கூடிய முறையிலே நடத்திவருகிறோம். அவர்களும் நம்மைப்போல நல்ல முறையில் தமிழர்களுடைய உரிமைகளைப் பாதுகாத்து வந்திருந்தால், நாம் அதைப்பற்றி இவ்வளவு தீவிரமாகப் பேசவேண்டியதில்லை. இப்பகுதிகளை மீட்கவேண்டிய அவசியமும் ஏற்பாது. நம்முடைய ஆந்திர சர்க்காரர்களையும், மலையாள சர்க்காரர்களையும், கன்னடியர்களையும் நாம் நியாயமான முறையில் இன்னமும் நடத்திவருவோம் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. நாம் மற்றவர்களை நடத்துவதுபோல் மற்றவர்களும் தங்கள் பிரதேசத்திலுள்ள தமிழர்களை நியாயமாகவும் நேர்மையாகவும் நடத்தவேண்டுமென்றுதான் நாம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆந்திர நிர்வாகத்தில் நம்முடைய மக்களுக்கு நியாயமும் நேர்மையும் இல்லை. ஆகையால், திருத்தணி, சித்தூர் பகுதிகள் தமிழ் நாட்டின் வருவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

SRI P. RAMAMURTHI: Mr. Speaker, Sir, we have discussed this question during the last sitting of the Assembly. After that, further developments have taken place. Therefore, we are taking up this question to see what exactly this House and the Government can do in order to further the cause which we all have at heart. The question is not whether certain areas in the Southern part of the Andhra State should be included in the Madras State. That is not the question at issue. As far as this question is concerned, even the Andhra Chief Minister has stated that he at any rate does not subscribe to the view that there is no part of the Andhra State which should go to the Madras State. He himself has stated in the course of his reply "that the Andhra Government subscribe to the

[Sri P. Ramamurthi] [23rd October 1956]

view that there should be marginal adjustments possible." Therefore, there is no question of dispute over that aspect of the question.

The question that now arises is, what exactly has got to be done. Last time, this question was discussed on the floor of the House on the specific proposal made by the Andhra Government themselves to the effect that the question of demarcation of the boundary between the Madras State and the Andhra State should be taken up only when the whole question of the demarcation of the boundaries of the various States was taken up and that until then the Andhra Government could not further pursue the question. At that time, it was pointed out on the floor of this House that having regard to the assurances given earlier, having regard to the circumstances under which the Andhra State was formed with the 11 districts of the former Madras State, this question should not be confused with the problems arising generally out of the reorganisation of the States in India, that this problem stood entirely on a different footing and that, therefore, it was necessary that the Government of India should honour the pledge that they themselves had given at the time of the formation of the Andhra State, namely, that in case the two Governments were not able to settle the dispute in an amicable way, in a way satisfactory to both the States, then the Central Government would appoint a Boundary Commission. It was also pointed out that as the talks between the representatives of the two States had reached a deadlock, it was for the Central Government to step in and honour their pledge. After that, I dare say that the Madras Government had also addressed the Central Government on the matter. It is reported in the newspapers that the Central Government have written to the Madras Government—I hope the Hon. Minister will read that letter of the Central Government. I think it is from Mr. Pant, Home Minister of the Government of India. That letter has been addressed to the Chief Minister of this State. The Home Minister is reported to have stated in that letter that he realises that this problem of the Andhra-Tamil border disputes is entirely different from the general problems arising out of the general reorganization of the States and that therefore it should be treated on an entirely separate footing. I hope the newspapers have correctly reported the contents of that letter. He seems to have also suggested a way out, namely, that the new Zonal Council can take up the question when it is formed. As regards the formation of Zonal Councils, I have no doubt that they can be formed even though there may not be a representative Government in the new Kerala State. Under the States Reorganization Act, the President has got powers to nominate three Members to the Zonal Council to represent a State where no Ministry is functioning. Therefore, I have no doubt that a Zonal Council will be functioning after November. But the question is, even after the formation of the Zonal Council, is there any likelihood of the problem being solved in a proper way?

23rd October 1956] [Sri P. Ramamurthi]

Judging from the speeches made, I do not believe that this question can be solved properly or can be settled at all. At any rate, a proper outlook is necessary to settle this question. What is the outlook of the Hon. Chief Minister of the Andhra State—Mr. Gopala Reddi? Mr. Gopala Reddi is reported to have stated—and the future Chief Minister of the Andhra Pradesh also has spoken in the same manner—that all border disputes should be solved on the basis of uniform principles. That means, that all border adjustments between the Andhra State and all the States bordering on it must be decided on uniform principles. During the course of discussion, some Members had raised specific questions as to how the disputes between the Mysore and the Andhra States and between the Orissa and the Andhra States could be discussed on the Zonal Council, as Mysore and Orissa were not included in the Southern Zonal Council. Mr. Gopala Reddi was reported to have stated that there was nothing which prevented the Andhra Government from inviting the representatives of the Mysore and Orissa States to the Zonal Council. I dare say that Mr. Gopala Reddi is a very intelligent person. He understands what he speaks. Supposing it happens that to that Council the representatives of Mysore and Orissa are invited and they also take the same attitude as the Andhra Government have taken. If the Mysore Ministers were to say, 'unless all border adjustments between Mysore and Kerala and between Mysore and Maharashtra on the basis of certain uniform principles were settled, the dispute between the Mysore State and the Andhra State could not be settled', 'what will happen?' Similarly the Orissa Ministers may say, 'unless the disputes between the Orissa State and the Bihar State are also taken up, they are not prepared to take up the question of settling the disputes between the Orissa State and the Andhra State.' After all Mr. Gopala Reddi is an intelligent person, and he must be able to understand that. I do not think he does not understand that. Similarly the representatives from Bihar may say that the disputes between Bihar and Bengal over Manbhum district should be settled by evolving a uniform principle, and the Bengal Government may in turn point out that its dispute with Assam over Gopalpura should be settled. All these things are meaningless. To make it a pre-condition that Ministers of other States should be invited and that a common principle should be evolved for the solution of border disputes between the Andhra State and the States bordering on it, as has been laid down by Mr. Gopala Reddi, is nothing but procrastinating the solution of the problem. Therefore, there is no guarantee that even in the Zonal Council this problem can be solved as early as possible. With this attitude of Gopala Reddi and other Andhra Ministers, there is no chance of arriving at an amicable settlement. We know, as a matter of fact that the recommendation of the Zonal Council are to be unanimously arrived at. Otherwise they are valueless. After all it is the States which have to carry out the recommendations. I do not blame the Andhra people, and I have no quarrel with the Andhra people. Knowing full well the

[Sri P. Ramamurthi] [23rd October 1956]

attitude of the Andhra Ministers in this matter, I am sure, the suggestion made by Mr. Pant will not help in solving the problem. We have got to deal with a particular solution. It is a psychological problem, and thousands of people are agitated over it. The kind of answer that the Andhra Deputy Chief Minister has given on the floor of the Andhra Assembly, to say the least, will not help in the solution of the problem but it will aggravate it. He talks of the Police preventing the rowdy activities of the agitators. He has also given an assurance that the Tamil people in the disputed area will be treated well not because they are Tamils but because they are citizens of the Andhra State. On the other if the Andhra Government, seeing the justice of the claim made, have come forward and stated, "There is some justice in what you say and we are trying to see how best the problem can be solved", then it would have been a different matter. Though the Andhra Government may not be in a position to come forward to solve the problem on the lines suggested by the Madras Government, they may still put forward some other method. Then we can understand that they are serious of solving the problem. But, instead, all sorts of statements have been made. Making such statements does not help the solution of the problems and it only aggravates it. Therefore, we have to take up this human problem, this psychological problem. It is not a question of how long it will take to solve it. After all, at the time when the Andhra State was formed, this problem was recognized and an assurance was given with regard to it. Longer the delay of the problem the greater will be its repercussion. We are interested in seeing that the Andhra people and the Tamil people develop brotherly relations. We are interested in the development of proper relations between the two peoples. Therefore, in the interest of solving this problem, I wish to make a simple solution. This problem is not a difficult problem. After all certain principles had already been agreed upon. Having regard to the fact that all the factual data are on hand and also having regard to the fact that certain basic principles had been agreed upon by both the Governments, the only question is how this problem can be solved. Having taken up that position and also having accepted the position that this dispute stands on wholly different footing, apart from other disputes about other disputed areas arising out of the reorganization of the States, this problem can be solved. Realising that the problem on hand is different from the other problems which have arisen as a result of reorganization of the States, I feel that the problem can be solved easily. The Chief Ministers of the States are amenable to the discipline of the Central Government. If the Central Government were to suggest a solution, the Andhra Government despite all that they say, will certainly accept it. I know that every one of these Andhra Ministers was saying that under no circumstances they would allow Madras City to form part of the Tamil State. But when the Central Government decided that it

23rd October 1956] [Sri P. Ramamurthi]

would form part of the Madras State, they all agreed to that. I know that Mr. Sanjiva Reddi or Mr. Gopala Reddi does not have the courage to defy the Central Government if it takes a firm decision. Therefore, I suggest that the Madras Government should write to the Central Government suggesting that if one of the Central Ministers, possibly Mr. Pant, can come down here and sit along with the representatives of both the States and discuss the problem, it can be solved. I am sure both the State Governments will accept the course because both the States have already accepted the principles on which this question can be settled. Now, it is only a question of selecting factual data and this can be done quickly and then within one day the problem can be solved. Instead of doing that, if we allow the pestering sore to continue, it will impair the relationship between the two States. There is a good English proverb which says, 'Justice delayed is Justice denied.' Three and a half years is a sufficiently long time and let us not allow this problem to continue any more. Therefore I would request the Madras Government to address the Central Government in this matter and I believe the entire House will agree with me that that is the proper solution. If the Central Government take up the question on this basis, it can be solved before the general elections. Why, wait till the general elections? The problem can be solved within one day long before the general elections. This is the simple suggestion that I would like to make on this occasion.

1-50
P. II.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Mr. Speaker, Sir, I am grateful to the hon. Members for having raised this issue on the floor of this Assembly and more than that, for the helpful way in which they dealt with it. There are two aspects of this question: First is the nature of the dispute and the second is the solution of the dispute. As far as the nature of the dispute is concerned, we have got to recognize that the dispute arose, as has been pointed out more than once, in 1953 when the Andhra partition took place and it is based on linguistic principles. That is an important factor which we have to bear in mind. Therefore, the Andhra-Madras border disputes has to be settled now on the principle of the linguistic majority or minority in a particular area and not on any other principle, and that has been recognized. That was why it was said even at the time of the passing of the Andhra State Bill that a Boundary Commission would be appointed in case the border issue was not settled amicably.

As far as the States Reorganization Commission proposals are concerned, they have been examined in detail and various committees have sat on them. It has been now settled once for all that the pattern that will emerge from the implementation of the States Reorganization Act will be the final pattern. It has been stated categorically in the introductory note submitted along with the draft States Reorganization Bill that once the States are

[Sri C. Subramaniam]

[23rd October 1956]

reconstituted, any border adjustment thereafter could be taken up only on administrative grounds. Therefore border disputes arising from the States Reorganization could arise only on administrative grounds and not on linguistic grounds. The dispute which has arisen from the Andhra-Madras partition is quite different from disputes which are likely to arise from the general States Reorganization. To club these two together will be clubbing two completely different issues altogether. Therefore it is that I object to the stand taken by the Andhra Government that a uniform principle should be applied. If a uniform principle should be applied, then we cannot bring in the linguistic principle at all into the Andhra-Madras border dispute. Nobody can possibly imagine now, that the Central Government are going to reopen all the border disputes on linguistic grounds and refer them to the Zonal Council for discussion and decision. I do not think such a thing is going to be allowed to happen, and that has been made quite clear. We have gone through almost a hell with reference to this linguistic reorganization and I do not think it will be wise to reopen border disputes on linguistic principle. To take up an attitude of clubbing together the dispute which has arisen from the separation of Andhra from Madras and the disputes which are likely to arise under the general scheme of States Reorganization is, I am afraid, not a helpful attitude to take. Therefore, under no circumstances can we agree that the other disputes should be clubbed with this dispute and a uniform principle should be made applicable to them. The new stand which the Andhra Government had been taking was put in the mouth of the Governor. A statement of their policy with reference to these border adjustments is contained in the Andhra Governor's Address to the Andhra Legislative Assembly. With reference to that statement made by the Andhra Governor, we wrote a letter to the Union Home Minister. This is the reply we received :—

“ I received some days ago your letter of 12th September. The hon. Member Mr. Vinayakam was saying that there was not even a reference to any letter of any date. He spoke even without knowing the contents of the letter whose receipt has already been acknowledged.

“ I appreciate your anxiety for an immediate settlement of this dispute which I realize is not connected with the various other matters arising from the general reorganization of the States.” It has now been recognized and categorically stated that the Andhra-Madras border dispute has nothing to do with the border disputes that may arise from the general scheme of the reorganization of the States. Therefore what we are now concerned with is how the dispute should be solved. With reference to the solution, this is what the Union Home Minister has suggested in his letter :—

“ But at this stage, when only a few days are left for the arrangements under the States Reorganization Act to come into

23rd October 1956] [Sri C. Subramaniam]

force, you will, I hope, agree that in the circumstances, the proper course to adopt would be to place the matter first before the Zonal Council as soon as the Council starts functioning. In the context of the good relation which, as you have observed, has been happily existing between the two neighbouring States, I feel confident that the Zonal Council will be able to strike an agreed solution. In case this expectation is not eventually fulfilled, that would provide an opportunity for the Government of India to step in, when a final decision will be taken with due regard to all the relevant factors."

I have read the entire letter of the Home Minister. The solution now offered is: Why can we not refer this matter to the Zonal Council which will come into being on 1st November? When the Council will start work is quite a different question altogether. The Council will have to be formed, offices will have to be set up and then only it can start functioning. But I am prepared to concede that it will be possible to form the Zonal Council immediately and that it will start functioning. But what will be the net result of referring this dispute to the Zonal Council? The hon. Member Mr. Vinayakam seems to be under the impression that matters will be decided in the Zonal Council by the majority vote. It is not so; an agreed solution will have to be arrived at. Therefore the possibility of our being out-vetoed by the Kerala Government joining with the Andhra Government does not arise at all. Whether it will be possible to arrive at an agreed solution in view of the attitude taken by the Andhra Government is the question which we will have to consider now. This is not a new matter, this matter has been fully considered. There has been an inter-State conference at the Ministerial level and we could not come to an agreement. Not only could we not come to an agreement. The Andhra Government had adopted the attitude that they were not prepared to abide by the agreement which had already been arrived at with reference to the principles to be applied for the settlement of the border dispute; they went back upon that agreement. Under these circumstances what we have to consider is whether there is any possibility of the Andhra Government and the Madras Government coming to an agreed solution in the Zonal Council. The only advantage of the Zonal Council is that representatives of the Travancore-Cochin Government also will be there and the Council will be presided over by a Union Minister. Therefore, 2 p.m. the presence of the Union Minister there may perhaps have a sobering influence. That is only a hope. If that be so, for that purpose we need not wait for the Zonal Council to be formed. As was suggested by the Leader of the Opposition, even now the Union Minister can come here. It may be Mr. Pant or some one else. Or even a third party may come here and bring the parties together and see whether the dispute can be settled. It is not necessary for this purpose that the Zonal Council should be formed and that we should formally sit in the Zonal Council for

[Sri C. Subramaniam] [23rd October 1956]

a discussion of this matter. If that is the only method that can be tried, I respectfully submit that the presence of the Union Minister or that of the representatives of the Travancore-Cochin Government is not going to be very helpful in view of the specific attitude taken by the Andhra Government in this matter. I am afraid the reference to the Zonal Council will only be a mere formality. If it is a matter which is of no consequence, I would not have minded this delay. Having waited for three years, could we not wait for another three months? Unfortunately, the attitude taken by the Andhra Government does not help us even to wait. On the other hand the attitude of the Andhra Government makes it all the more imperative that we should arrive at an immediate solution, because the attitude they have taken is not helpful for a solution of the problem and I may also add at this stage that the expressions used by them are not quite appropriate. I am not prepared to go beyond this, and it is not necessary to go beyond this. The words like 'acts of rowdies' are not quite appropriate to be used before the Andhra Legislature. By this attitude they will be inflaming the passions of the Tamilians and Andhras in their own areas and there will be repercussions in our own areas. The attitude of the Andhra Government is going to embitter the relations of the Tamilians and Andhras in the Tiruttani area and the other border areas. After all everybody is agreed about it, and everybody compliments us on it that in spite of the fact that there are so many linguistic groups living in our State, we are guaranteeing the rights of every linguistic minority in our State. I do not think there has been any cause for complaint at any stage unless something is created for that purpose. I am anxious that the dispute should be settled soon before the situation deteriorates further.

There is one other aspect also we have to consider. I saw the statement of the Hon. the Deputy Chief Minister of the Andhra State who will be the Chief Minister of the future Andhra Pradesh. He has stated, "We have patiently waited for three long years." I would respectfully put to him the question if it is possible to put to him through this House, "Who has been waiting for these three long years?" As far as Tiruttani area is concerned, it is admitted even in the conference that it was a predominantly Tamil area. It was because we did not go into the question of taluks or smaller units that Tiruttani was added to the Andhra State when partition took place. But it is admitted that Tiruttani is predominantly a Tamil area. So either now or a little later, it has got to go to Madras State. In this state of affairs, if they are asked to wait for more than three years, I do not know whom to compliment—either to compliment the Andhra Government on their patience or to compliment the people in Tiruttani on their patience in waiting for three long years. In spite of the fact that the people have been kept in suspense for three years, a decision has not been taken. If it

23rd October 1956] [Sri C. Subramaniam]

is said, "No, no; you have got to be in Andhra", then that is a different question altogether. But to keep them in suspense for three years without telling them where their future activities would be—in Madras State or Andhra State—and raising hopes now and then that the border dispute would be settled is not correct. If anybody has got any reason to lose patience, I am afraid it is the people of Tiruttani that have reason to lose patience and not the Andhra Government. That being so, it is a very surprising statement for the Hon. the Deputy Chief Minister of Andhra to make that they have been waiting patiently for three long years. For what? I am really unable to understand. What does he threaten us with, I would like to know. Unfortunately, it is statements like these that embitter the relations between the people more than anything else. If, as a matter of fact, these things are left to the people themselves, perhaps they would settle things amicably. I am very apprehensive now, after all that has happened, that this question of settling border disputes should not be delayed much longer than is absolutely necessary. I do agree with the suggestion made by the Leader of the Opposition that, instead of waiting for the formation of the Zonal Council and its functioning, we should see whether the dispute cannot be solved in any other way. One solution is, 'Why not a Central Minister go over here and sit down and settle the dispute'. There were disputes arising out of the proposals for the reorganization of States and there were very bitter disputes also. They were all decided by the formation of a four-man sub-committee. A sub-committee was formed and that committee was able to resolve more difficult problems. After all the same method could be applied for the solution of this problem. What is now wanted is a settlement either this way or that way. The people must know where they are and where they have got to carry on their activities and settle themselves. But to keep them in suspense will create further difficulties. Therefore, it is the intention of this Government to address the Government of India again pointing out that no useful purpose will be served by referring this matter to the Zonal Council, though a Zonal Council may be a very helpful body in resolving disputes which may arise later on. But in view of the fact that this dispute has already been discussed, and also in view of the fact that certain steps have already been taken by the Government, no useful purpose will be served by referring this matter to the Zonal Council. As a matter of fact, the same purpose can be served better by asking a Union Minister to go over here or we can go over there or the matter can be referred to a sub-committee. We are prepared to abide by the decision of that sub-committee. This is the attitude that this Government will take. This is one aspect of the question.

Now I will deal with the agitation carried on by some of our friends for the purpose of achieving this objective. I am not going

[Sri C. Subramaniam] [23rd October 1956]

to dispute their sincerity. They are quite sincere and they want that this dispute should be settled as early as possible. In their anxiety to have an early solution, they think that this is the only way of bringing pressure on the Madras Government to take up this question in all sincerity and earnestness. I may assure all those who are concerned with this agitation that we need no such goading. We are trying our best to solve the problem. The only point is, we think we should have a sense of proportion in taking into account the various problems arising out of this dispute. If we think that we should not force the issue in any particular way, it is not because we are earnest about it, but we feel that it can be settled even otherwise. Therefore I once again wish to urge on the floor of this Assembly that no useful purpose will be served by carrying on this agitation, and there is absolutely no necessity for carrying on this agitation any further in view of the attitude the Madras Government are taking. I am sure the persons who are concerned with this agitation will review the position and give up this agitation instead of carrying it on causing embarrassment not to anybody else but to the Madras Government. That would be my appeal to them. Two incidents were brought to my notice. One relates to the death of a prisoner in jail and the other relates to the handcuffing of some of the satyagrahis. Certainly, I shall go into those cases and see whether any injustice has been done anywhere. As far as the alleged death of the prisoner is concerned, I shall have the matter immediately enquired and shall find out what the facts are about it. As far as the handcuffing of the satyagrahis is concerned, certainly I shall cause an enquiry to be made into the matter. Because, it is not expected that the ordinary prisoners should be handcuffed when they are taken from one place to another. I hope this assurance will give at least some satisfaction to those who are *more sincere*—I am prepared to put it that way—in solving this problem. I would like to tell them on this occasion that we are also making all attempts possible. As far as we are concerned, we are also taking all possible steps to arrive at a speedy solution in regard to this matter. I hope this will give some satisfaction at least to those people.

2-10
p.m.

SRI K. VINAYAKAM: Sir, I take it that Hon. the Leader of the House in the course of his speech was suggesting that a Minister from the Centre should come down to Madras. Suppose a Minister from the Centre did not come here and did not take up this problem for solution in right earnest. Will the Hon. the Leader of the House go to Delhi and press upon the Central Government the need for settling this problem immediately? Instead of simply writing to the Central Government and awaiting their reply which may after all come after several months and which may not even come, will the Hon. the Leader of the House in right earnest be prepared to go to Delhi and press upon the Government of India the urgent necessity for solving this problem without losing further time?

23rd October 1956]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, I have already stated that the Madras Government will be writing to the Government of India in the matter. If my presence at Delhi will go a long way in expediting the solution to this problem, I shall not hesitate to go there; on the other hand, I will fly over to Delhi as early as possible.

MR. SPEAKER : The House will now adjourn and meet again at 9 a.m. tomorrow.

The House then adjourned (2-13 p.m.).

IX.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

168. *Balance sheet of the Radio and Electricals, Limited, Madras, for the year ended 31st December 1955 and of the Ramuraju Surgical Cotton Mills, Limited, Rajapalayam, for the year ended 30th September 1954.*

169. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2046, Agriculture, dated 25th August 1956, amending rule 68 of the Madras Commercial Crops Markets Rules, 1948, regarding the receipts to be credited daily into Government Treasury [Laid on the table under section 18 (4) (c) of the Madras Commercial Crops Markets Act, 1933].*

170. *Notification issued with G.O. No. 2453, Revenue, dated 18th June 1956, amending rules 24, 25, 26 and 27 of the Madras General Sales Tax Rules, 1939, empowering Special Assistant Commercial Tax Officers and Deputy Commercial Tax Officers for detecting evasions.*

171. *The Madras Land Revenue (Additional Surcharge) Distribution Rules, 1956, issued with G.O. No. 1376, L.A., dated 21st September 1956. [Laid on the table of the House under section 6 (2) of the Madras Land Revenue (Additional Surcharge) Act, 1956].*

172. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1571, Home, dated 28th May 1956, amending rule 102 of the Madras Motor Vehicles Rules, 1940, regarding transport vehicles. [Laid on the table under section 133 (3) of the Motor Vehicles Act, 1939 (Central Act IV of 1939).]*

173. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2407, Home, dated 27th August 1956, regarding remission of court-fees for applications, petitions and complaints under the Untouchability (Offences) Act, 1955 [Laid on the table under section 82 (2) of the Madras Court Fee and Suit Valuation Act, 1955].*

174. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2266, Home, dated 9th August 1956, exempting the vehicles belonging to World Health Organization assigned to Tuberculosis Demonstration and Training Centre, Madras, from payment of tax [Laid on the table under section 11 (2) of the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931.]*